

Hemmet (kap. 6)

Det står inget trevligt i tidningen. Åtminstone inte av rubrikerna att döma. Försöker lösa lite korsord, men de frågar alltid efter fel ord. Det ska visst vara soligt ute, med måttliga vindar från väst, med en förväntad regnskur framåt kvällen. Bestämmer mig för att ta en promenad innan regnet kommer och förstör stämningen. Denna gemytliga stämning som infinner sig med jämna och efterlängtrade mellanrum. Jag känner mig poetisk.

Och det är inte alls lika behagligt ute som det stod i tidningen. Då och då kan man skymta solen bland molnen, men det är inte alls samma värmande sol som jag fick intryck av att det skulle vara. Jag börjar gå längs allén, utan något mål, och tänker på att man inte kan lita på något längre.

Ser en hund som urinerar mot en lyktstolpe. Ägaren står bredvid och ser nonchalant ut. En världsvan man som tycker att revirmarkering mot lyktstolpar tyder på att allt är i sin ordning. Nu äger hans byracka gatan. Han måste vara nöjd. Bestämmer mig för att ta kort på situationen, för att ha bevis på hur oförsämd man kan vara, men just då är hunden klar. Den har visat vem som bestämmer här i trakten, och de fortsätter att gå. Ett lyckligt par, där båda vet var de har varandra. Hunden viftar målmedvetet på svansen. Den nonchalante rycker lite extra hårt i kopplet, för att piffa upp vardagen med interna skämt som bara de två känner till. Typiskt. Jag och Hanna visste också var vi hade varandra för några år sedan.

Det börjar regna. Jag kan inte bestämma mig för ifall jag ska vända om och söka skydd, eller om jag ska fortsätter gå. Tills vidare fortsätter jag att gå.

Väl hemma duschar jag länge. Det är varmt och skönt, till skillnad från den utlovade värmeböljan utomhus. Man kan inte lita på något längre.

Josefin är här. Jag ser henne komma in från balkongen just som jag är på väg till sovrummet för att ta på mig ett par kalsonger. Hon ser konfunderad ut. Själv är jag minst lika överraskad och får panik. Hon vänder sig hastigt om, samtidigt som jag frågar om det är onsdag idag. Vilken dum fråga, tänker jag, när jag skyndar mig till sovrummet. Det är väl klart det är onsdag, vad ska hon annars här och göra!

Sitter i sovrummet och känner mig skamsen. Vågar inte lämna rummet så länge Josefin håller på med sin städning. Hon är klar mycket tidigare än vad hon brukar vara. Lilla effektiva Josefin. Det kommer nog att gå bra för henne. Fortsätter hon i den takten kan hon snart starta eget.

”Hejdå! Du var duktig idag!” ropar jag när jag hör henne ta på sig ytterkläderna. Tycker att jag måste visa att jag inte är arg på henne. Jag får ju skylla mig själv om jag glömmer bort vilken dag det är och oförsämt tar mig från ett rum till ett annat utan att skyla mina ägodelar. Hon svarar inte. ”Du är alltid lika duktig, jag

menar inte så”, ropar jag och försöker trösta henne ifall jag råkade såra hennes stolthet, genom att antyda att hon inte är lika duktig varje gång. Hon går utan att besvara mina försök att dra ett streck över det hela.

Vi sitter och tittar på tv. Vi tittar på en kvinna som lagar mat. Vi åt för en halvtimme sedan. Likväl tycker vi att maten som förbereds framför våra ögon ser aptitlig ut. Bra mat är bra mat, helt enkelt. Hanna säger att Josefin sagt upp sig. Hanna hade fått ett samtal från henne framåt kvällen. Hanna frågar om jag har någon aning om varför Josefin så plötsligt sagt upp sig, om det hänt något särskilt. Jag låtsas inte höra. Det där ser gott ut, säger jag. Så du vet inte vad som kan ha orsakat hennes uppsägning, frågar Hanna igen, och rör min arm för att vara säker på att jag hör. Nej, jag har inte märkt något särskilt, svarar jag. Det där ser gott ut, upprepar jag. Ungdomar har ingen disciplin längre, suckar Hanna. Jag nickar. Ingen disciplin, säger jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ibish med Poeter.se id #4599 innehar upphovsrätten